

och kasta den så, att det öfversta deraf kommer underst, för att sämedelst göra den lucker och bereda den till säning eller plantering. *G. jorden till säning. G. ett land i en trädgård, en potatestäppa.* Äfven för denna bem. nyttjas ordet stundom absolut, t. ex.: *Man håller på att gräva i trädgården. G. om, se Omgräva.* — 3) (gam.) Se *Gravera.* (Fig.) *G. in i minnet,* väl fästa deri. — 4) (fig.) Ifrigt söka efter något i saker, dem man derunder kastar huller om buller. *G. i en koffert bland kläder och linne efter något. G. i papper. G. i böcker,* ifrigt studera. — 5) (sjöt.) Se *Dufva.*

GRÄFVANDE, n. 4. Handlingen, då man gräver; händelsen, omständigheten, att något gräves.

GRÄFVARE, m. 5. En, som gräver (graf, säningsland, o. s. v.).

GRÄGNÄ, gränngna, v. n. 1. (pop. o. fam.) 1) Se *Gränja.* — 2) (om barn) Gråta högt och på ett sätt, som vanställer ansigtet.

GRÄL, n. 5. 1) a) Ifrigt, men pedantiskt studerande, utan nyttigt mål. — b) Sådana lärdomsämnen, som fordra mycket flit, men tyckas göra föga nytta i det allmänna lifvet. *Lärdt g.* Bildar sammansättningen: *Skolgräl.* — 2) a) Grälände på någon, bannande. *Hennes g. på pigan tager aldrig slut.* — b) Högljud och allvarsam tråta. *Komma, råka i g. Ett g. uppkom, som stultigen gick ända till stagsmål.* — Syn. Se *Twist.*

GRÄL ell. **GRÄLER**, m. sing. Se *Pedant.*

GRÄLA, v. n. 1. (ursprungligen *Gräfla*) 1) Ifrigt, men utan framgång och nytta sysselsätta sig med lärda ämnen. *G. i metafysiken. Han sitter beständigt och g-r.* — 2) a) Bannas på någon. *Han har g-t på mig en lång stund. G. på någon för, om, öfver en sak.* — Syn. Tråta, Bannas, Käxa, Gnata. — b) Högljud och allvarsamt tråta med någon eller med hvarandra. *G. med någon. Han g-r med hela världen. De göra aldrig annat än g.* — Syn. Se *Twista.*

GRÄLAKTIG, a. 2. Fallen för att gräla (bem. 2). — *Grälaktighet*, f. 3.

GRÄLANDE, n. 4. Handlingen, då man grälar (bem. 2). — Se äfv. *Gräl*, 1, a.

GRÄLARE, m. 5. (föga brukl.) Se *Grälmakare.*

GRÄLIG, a. 2. 1) (om person) Fallen för att gräla (bem. 2). *G. menniska.* — 2) (om sak) Som förorsakar mycket bråk och hufvudbry. *G. systla.*

GRÄLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara grälig.

GRÄLIGT, adv. På ett gräligt sätt, med gräl.

GRÄLMAKARE, m. 5. o. — **KERSKA**, f. 1. (fam.) Person, fallen för gräl; grälig menniska.

GRÄMA, v. a. o. impers. 2. (af gamla adjektivet *Gram*, bedröfvad) Förorsaka grämelse. *Denna förebråelse g-mde honom på det högsta. Det g-mer mig på det högsta, att jag ej kan hjälpa er.* — Syn. Se *Bedröfva.* — *G. sig*, v. r. Erfara grämelse. *G. sig öfver något. G. sig till döds*, dö af grämelse. — Syn. Se *Bedröfvas.*

GRÄMELSE, f. 3. Djup bedröfvelse. *G. öfver en förlust. Dö af g.* — Syn. Se *Bedröfvelse.*

GRÄMLIG, a. 2. 1) Djupt bedröfvad. — 2) Som röjer, tillkännagifver djup bedröfvelse. *En g. min.* — Nytt ord, infördt ifrån det tyska *grämlich* och någon gång i litterär stil begagnadt, halft skämtvis.

GRÄN, se *Gran*, n.

GRÄND, m. 3. (betydde ursprungligen *Grannskap*, af *Granne*) Liten gata, som utgrenar sig ifrån en större eller förenar tvenne sådana. *I g-erna gro inga lagrar.* — Bildar sammansättningen *Återvändsgränd.*

GRÄNJA, v. n. 1. (gam.) Grina.

GRÄNS, m. 3. (i pl. brukas orätt *Gränsor*)

1) Den linie, som utgör skilnaden emellan tvenne grannars ägor, tvenne grannstater, o. s. v.; yttersta linien af ett visst område. Brukas mest i fråga om större områden, antingen tillhörande kommuner, provinser, länder eller stater, hvar emot i fråga om grannars ägor brukas *Ågoskilnad*, *Råskilnad*, *Rågång.* *G-en emellan tvenne socknar, härader, län, landskap, länder, riken. G-en emellan Svealand och Götaland, emellan Sverige och Norge. Gå öfver g-en. Detta land har på ena sidan hafvet till g. Ett rikes g-er. Ett lands naturliga g-er.* Ingår i sammansättningen *Riksgräns.* — 2) Säges i utsträckt mening om hvad som utgör eller föreställes utgöra yttersta kanten af en viss rymd. *Denna stad ligger på g-en emellan den hela och tempererade zonen. G-en för den eviga snön. Växtlighetens g.* — 3) Säges i fig. mening om hvad, som inskränker, begränsar något. *Sätta g. för sin ärelystnad. Öfverskrida g-erna för sin makt. G-en emellan godt och ondt. En stolthet utan g., utan alla g-er, omätlig.* — Syn. *Gränslinie*, *Gränsskilnad*, *Skrankor*, *Mått.* — Ss. *G-mätning*, *utstakning.*

GRÄNSA, v. n. 1. *G. till*, vara belägen invid, stöta intill, utgöra gränsen för; (fig.) nästan likna, t. ex.: *Sverige g-r till Norge; (fig.) det g-r till vansinne allt . . .*

GRÄNSBILD, m. 3. Bild, som fordom hos Romarne uppsattes, för att utmärka gränsen för tvenne ägor eller områden.

GRÄNSESYN, f. 3. Besigtning af en riksgräns, för att utröna dess beskaffenhet.

GRÄNSETULLRÄTT, m. 3. Tullrätt, som upptog och afdömde de vid gränsetullarna förefallande konfiskationsmål.

GRÄNSFÄSTNING, f. 2. Fästning, som ligger på gränsen af ett land.

GRÄNSKOMMISSION, grännskåmmischón, f. 3. Personer, som af en regering fått uppdrag att reglera landets gräns.

GRÄNSLINIE, f. 3. 1) Linie, som utgör gränsen för något. — 2) (fig.) Hvad som utgör skilnaden emellan tvenne saker, der den ena upphör och den andra vidtager. *Det är ofta svårt att uppdraga g-n emellan för mycket och för litet.* — Syn. Se *Gräns*, 3.

GRÄNSLÖS, a. 2. Utan gräns (i fig. mening), utan mått. *En g. olycka, stolthet.* — Syn. Se *Stor.*

GRÄNSLÖSHET, f. 3. Egenskapen att vara gränslös.

GRÄNSMÄRKE, n. 4. Märke, som utvisar, hvar en gräns går fram.

GRÄNSORT, m. 3. Ort, belägen vid gränsen af ett land.

GRÄNSKILNAD, m. 3. Hvad, som utgör gränsen emellan tvenne rymder eller saker. Brukas mest i fig. mening. *G-en emellan godt och ondt.* — Syn. Se *Gräns*, 3.

GRÄNSSOLDAT, m. 3. Soldat, tillhörande en trupp, som är förlagd vid ett lands gräns, för att bevaka den.

GRÄNSSTAD, m. 3. pl. — *städer.* Stad, belägen vid gränsen af ett land.